

Ordre de Culte Diumenge de Pasqua 17-5-2020

Preludi musical

Erfreut euch, ihr Herzen, BWV 66
(Alegreu-vos cors)

Estrenada a Leipzig el 10 d'abril de 1724.

Invocació

Crida a la lloança: Salm 66, 8-20

Lectura bíblica: 1 Pere 3, 13-22

Himne: **Canta al Senyor, Rei de Glòria, o ànima meua!** (1 CG)

Lectures bíbliques:

Fets 17, 22-31

Joan 14, 15-21

Proclamació de la paraula

Interludi musical: **The Cor i Cor Rubí**

Vida Comunitària:

Ofrenes:

Que l'esperança us ompli d'alegria. Sigueu pacients en la tribulació, constants en l'oració. Feu-vos solidaris de les necessitats del poble sant. (Romans 12, 12-13)

Himne: **Protegiu-me Vós, Senyor** (63 CG)

Pregària

Benedicció

Postludi

Litúrgia: Marta López Ballalta i Jonathan Navarro

Proclamació de la paraula: Marta López

Lectures: Anna Guinot, Marta Omaña, Alicia Pallàs i Lali Sánchez

Música: The Cor i Cor Rubí, dirigeix: Robert Bailey

Imatges: Creative Commons

Butlletí: Rubén Pallàs

Església Protestant de Barcelona – Centre

Carrer dels Tallers, 26 – 08001 Barcelona – Tel. 93-318.97.98

Correu electrònic: elbutlletitallers@gmail.com - web: www.esglesiatallers.org

Compte bancari: Triodos Bank IBAN: ES42 1491 0001 2820 2713 0323

EL BUTLLETÍ

Església Protestant de Barcelona - Centre

Nº 1719 del 17 de maig de 2020

Canviar el món

Quan era petit, els meus pares m'ensenyaven un Déu que ho veia tot. Si feia una cosa malament, Ell ho veia. No em podia amagar perquè era com un ull en el cel que traspassava les parets i era capaç de veure-ho tot. Era un Déu del qual no et podies escapar ni amagar i podia veure totes les teves malifetes. En aquell temps em preguntava si també podia saber el que pensava. Per mi era un Déu policia molt en consonància amb el moment polític dels anys seixanta.

Més tard em van explicar que aquest Déu que ho veia tot, era també totpoderós, omnipresent, que beneïa als qui el seguien i els omplia de benediccions. Per contra, Déu castigava als malvats. Calia doncs seguir Déu per no ser castigat i gaudir de les seves benediccions.

Però més tard em van ensenyar que aquest Déu que era bo, que estimava l'home i que volia el bé per tota la humanitat, era un Déu d'amor, totpoderós, pacient i amorós i que avorria el mal. Però llavors va sorgir la pregunta capciosa, si avorreix el mal, ¿per què el permetia? Aquesta és la gran pregunta, ¿per què un Déu d'amor omnipotent i omnipresent permet tant de mal? Puc entendre que hi hagi dolor, que hi hagi malalties, calamitats, accidents i la mort. Però ¿per què permetre el mal? Per què permetre les guerres i les atrocitats provocades per la maldat humana? ¿Per què va permetre que tants i tants personatges de la història poguessin protagonitzar tants i tants crims sense que un Déu omnipotent pogués aturar-ho? La resposta que vaig obtenir va ser que un Déu omnipotent s'havia fet impotent per respectar la llibertat de l'ésser humà.

Però llavors, si Déu ha decidit no intervenir per canviar el món, per què ho haig de fer jo? De què em serveix ser cristià si Déu no m'acompanya en el projecte de canviar aquest món? O potser Déu no vol canviar aquest món? O potser Déu no vol un món millor? O potser a Déu no li interessa aquest món? O potser nosaltres no acabem d'entendre quin és el pla de Déu?

L'emperador Constantí va donar llibertat de culte als cristians i abans de morir va ser batejat abraçant la fe cristiana. Aquest fet va canviar el món. Els reis catòlics van impulsar una reforma obligant els jueus i musulmans a abraçar la fe catòlica o abandonar el país. Era sens dubte la manera més ràpida de canviar el món, però secretament els jueus i musulmans van mantenir la seva religió. Els homes i les dones tenim tendència a voler canviar les persones imposant-los canvis, és potser la manera més ràpida per aconseguir els objectius. Si des del

poder imposem lleis, prohibicions i obligacions aconseguirem més ràpidament els nostres objectius. Segurament aconseguirem un món millor però tindrem millors persones?

Els partits polítics, els sindicats, els moviments socials i els grups de pressió volen canviar el món des de dalt, és a dir, volen canviar el món dictant lleis, normes i codis de conducta. Les religions, malauradament, també tenen la temptació de voler canviar el món imposant la seva moral i les seves lleis. M'horroritza quan veig esglésies actuant com si fossin un partit polític més, intentant imposar la seva moral i les seves creences.

Però el mal és patent i molt sovint desitjaríem una resposta divina a tanta calamitat i tanta maldat. De vegades tenim l'anhel que Déu posi una mica d'ordre en aquest món tan allunyat de la justícia i la bondat. Però Déu no és un líder polític ni l'església un partit polític. Aquesta és la gran diferència entre el pla de Déu i el pla dels homes. En temps de Noè, Déu va intervenir amb violència, mort i destrucció provocant el diluvi per tal de fer desaparèixer l'home que va crear, perquè no en va trobar cap de just tret de Noè el qual va salvar. Però després del diluvi, Déu va fer una promesa "*No tornaré mai més a maleir la terra per culpa dels homes, perquè el cor de l'home està inclinat al mal des de la seva joventut. No tornaré a fer morir tots els vivents com acabo de fer-ho*" (Gn 8:21). Déu ha renunciat a canviar el món. Déu no vol intervenir per eradicar la maldat. Perquè la maldat no està en el món, la maldat està en el cor dels homes. No serveix de res aturar una guerra, un genocidi amb una intervenció divina perquè la maldat seguirà persistint entre els homes.

L'única manera de canviar el món és canviant les persones. No aconseguirem un món més just ni més solidari només imposant mesures per canviar el món, cal canviar les persones. Aquest és el pla de Déu, canviar persones. Ja poden ser vertaders monstres humans o bellíssimes persones, Déu s'interessa i estima cadascú de nosaltres. I aquí radica la seva força i el seu poder: que és capaç de canviar les persones.

Però si Déu ha renunciat a eliminar els homes malvats utilitzant la mort i violència per tal d'extirpar d'aquest món la maldat, ¿estem nosaltres legitimats a utilitzar la mort i la violència per imposar la justícia? ¿és legítima la guerra encara que la considerem justa? ¿és legítima la pena de mort? ¿és legítim utilitzar la violència i la mort per aconseguir un món millor i més bondados? ¿és legítim atemptar contra dictadors autoritaris i cruels que extorsionen el seu poble?

És evident que la societat s'ha de protegir de persones capaces de fer mal i cal aïllar-les per tal de preservar la seguretat a la resta de la societat, però hem de tenir present que Déu estima tant el pitjor i més detestable criminal com la persona més bondadosa. Si Déu estima el més abominable dels criminals, quina ha de ser la nostra actitud davant d'aquests personatges? La venjança? La tortura? La mort? Heus aquí una reflexió interessant.

Però si Déu ha renunciat a imposar la seva llei per la força, els cristians, com a comunitat, també hauríem de renunciar a imposar la nostra manera de pensar al món. Considerem la pràctica estesa a l'Àfrica subsahariana de mutilar els genitals femenins. És evident que cal una llei que prohibeixi aquesta pràctica i això és tasca dels polítics i de la societat. Però amb això no n'hi ha prou, cal persuadir cada individu que aquesta pràctica és abominable. La missió dels cristians com a comunitat no és promoure que es dicti una llei per prohibir tal cosa o tal altra sinó de persuadir les persones que tu, jo i nosaltres podem canviar aquest món si canviem nosaltres.

Ens equivoquem quan des de la religió volem tenir una influència política, perquè Déu ens ensenya que no és la nostra missió canviar aquest món imposant lleis; la nostra missió és donar a conèixer a qui pot canviar el cor de les persones. El cristianisme és una opció lliure i personal que predica un Déu que té el poder de transformar el món a través de les persones.

Rubén Pallàs

ANUNCIS I COMUNICACIONS

FAMÍLIA CRISTIANA

El passat dia 12 de maig ens va deixar, com diu la seva filla: Dormint en el Senyor, la nostra estimada Carme Fuster. La Carme era molt estimada per nosaltres i ha estat sempre fidel a la nostra església. Feia temps que no venia als nostres cultes degut a la seva delicada salut. Preguem perquè Déu, que pot més que nosaltres, doni el consol i la pau a tota la família en aquest dolorós comiat.

El nostre germà Donald Waters, marit de la Pepita García Rubio, va morir el passat dia 10 de maig a casa seva a Eastleigh (Gran Bretanya). Voldríem donar l'escalf de la nostra presència a tota la família, especialment a la Pepita, i pregar perquè Déu els doni consol i pau en aquests temps tan convulsos a través de la unitat malgrat l'aïllament.

El passat 4 de maig va passar també a la presència del Senyor el nostre estimat Josep Meseguer. Molt conegut entre nosaltres per la seva dedicació a la música i la seva veu. Preguem perquè Déu consoli tota la família en uns moments on els comiats són terribles. Però com diu el seu fill: més endavant ens reunirem tots plegats per recordar-lo i acomiadar-nos-en.

El passat dia 5 va néixer en Roc fill d' en Rubèn Segura i la Tatiana Capó i el dia 6 va néixer l'Arnau fill de la Raquel Vera. Desitgem moltes felicitats als pares avis i a tota la família.

LA CISTELLA SOLIDÀRIA

Cada dia hi ha cua a la porta del "Chiringuito", gent que té gana, necessita una dutxa o un canvi de roba. Els voluntaris son allà, al peu del canó. La setmana que ve tornaran a venir a la botiga a buscar formatge, si us plau no deixeu de pregar per ells, no deixeu de pregar per la gent que es queda sense feina, sense recursos, no deixem de pregar els uns per les altres.

ACORDS MESA 09-05-20

1. Mentre continuem en fase 0 i quan passem a fase 1, hem decidit no obrir els temples per cap acte, tant nosaltres com aquells amb els que compartim els espais, per el bé de tothom.
2. Convocarem a la Mesa, quan tinguem informacions per part del govern i les mesures que prenguin i dictaminin, per valorar-les cada dues o tres setmanes si és convenient.